

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **LESOTRANS s. r. o.**, se sídlem Křenova 438/7, Praha 6, zastoupen JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou se sídlem třída Míru 146, Český Krumlov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 9. 2018, č. j. 50 Af 11/2018 - 38,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 9. 2018, č. j. 50 Af 11/2018 - 38, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2018, č. j. 15117/18/5300-22442-711492, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 30 547 Kč k rukám jeho zástupkyně JUDr. Mileny Novákové, advokátky, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 4. 2018, č. j. 15117/18/5300-22442-711492, změnil žalovaný rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj (dále též „správce daně“) ze dne 1. 8. 2016, č. j. 1545482/16/2209-50521-305825, jímž byla zamítnuta námitka žalobce proti postupu správce daně dle § 254a odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“). Žalovaný námitce částečně vyhověl a přiznal žalobci úrok z daňového odpočtu u daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2013.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Poukázal na to, že § 254a daňového řádu je výsledkem novelizace provedené zákonem č. 267/2014 Sb. Přiznává daňovému subjektu, jemuž je zadržován daňový odpočet, úrok ve výši 1 % s příslušnou repo sazbou. Ustanovení § 254a daňového řádu představuje speciální úpravu úroku v případě daňového odpočtu, dle níž je žalovaný povinen postupovat. Výsledné rozhodnutí není v rozporu s evropským právem ani judikaturou Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“). Naopak tuto judikaturu respektuje. V souladu s ní žalobci přiznává úrok z nadměrného odpočtu, jímž nemohl po určitou dobu disponovat, a to podle vnitrostátní úpravy, neboť unijní právo úrok ze zadržování nadměrného odpočtu neupravuje. Účelem právní úpravy je vedle předcházení procesním průtahům kompenzace za zadržované finanční prostředky. Nastavil-li zákonodárce úrokovou sazbu ve výši odpovídající zhodnocení peněz u vkladů a nikoliv u čerpání úvěrů, neodporuje to zásadě efektivity. Výše úrokové sazby byla stanovena tak, aby předcházela průtahům nejen ze strany správce daně, ale i daňových subjektů. Neobstojí ani srovnání s § 252 daňového řádu, který upravuje úrok z prodlení při placení daní. Tento má, na rozdíl od § 254a téhož zákona, sankční povahu. Nařízení vlády č. 351/2013 Sb., se vztahuje na soukromoprávní vztahy. Výše úroku neodporuje ani zásadě daňové neutrality. Ustanovení § 254a daňového řádu stanovuje podmínky pro vrácení zadržovaného odpočtu v souladu s čl. 183 směrnice Rady 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále též „směrnice o DPH“). Nevzniká žádný rozpor mezi § 254a daňového řádu a komunitární úpravou, neboť tato výše úroku za vrácení zadržovaného odpočtu neupravuje. Novelizace § 254a daňového řádu provedená zákonem č. 170/2017 Sb., pak reagovala na vývoj úrokové míry u vkladových produktů.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel nesouhlasí s výší úroku, který mu byl přiznán za období od 1. 1. 2015 do 12. 5. 2016 dle § 254a daňového řádu. Má za to, že jeho výše nebyla stanovena v souladu s komunitárním právem, které má ve smyslu judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu přednost před vnitrostátním předpisem. Povinnost neaplikovat ustanovení vnitrostátního práva upravující placení úroků, které je v rozporu s evropským právem, pak potvrzuje usnesení SDEU ve věci C-654/13, Delphi Hungari. Nesoulad vnitrostátní úpravy se směrnicí o DPH stěžovatel dovozuje z účelu a smyslu úroku, a dále ze zásad neutrality, rovnocennosti a efektivity. Dle rozsudku SDEU ve věci C-286/94, Garage Molenheide, a na něj navazujících rozhodnutí ve věcech C-107/10, C-25/07, C-431/12, C-654/13 a C-120/15, stanoviska generálního advokáta ve věci C-387/16, Nidera, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 Afs 28/2016 - 39, není smyslem a účelem úroku předcházet

pokračování

průtahům v řízení ze strany správce daně či daňových subjektů, ale kompenzovat finanční ztrátu způsobenou prověřováním nadměrného odpočtu. Z hlediska zásady rovnocennosti a efektivity upozorňuje na stanovisko generálního advokáta ve věci Nidera, dle něhož úrok z prodlení s vrácením daně ve výši průměrné úrokové sazby ze státních dluhopisů nesplňuje kompenzační funkci. Jeho závěry přitom SDEU *de facto* potvrdil. Úrokové sazby českých státních dluhopisů v období let 2014 až 2016 se přitom pohybovaly v rozmezí 1,32 % až 1,43 %. Úroková sazba korunových úvěrů poskytnutých bankami pak dosahovala 2,59 % až 2,9 %, tj. byla téměř trojnásobně vyšší než úrok přiznaný stěžovateli. „Cenu peněz“ přitom odrážejí právě průměrné úrokové sazby komerčních úvěrů, nikoliv vkladových produktů. Dále odkazuje na důvodovou zprávu k § 252 daňového řádu, která o úroku z prodlení ve výši repo sazby + 14 % hovoří rovněž jako o ceně peněz v daném čase; tento je však 14 krát vyšší než úrok poskytovaný dle § 254a daňového řádu. Rovněž nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroku z prodlení, stanoví tento úrok ve výši repo sazba + 8 %. Jelikož byl stěžovateli přiznan úrok ve výši, která je v rozporu s komunitárním právem, navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na to, že stěžovatel uplatňuje stejnou argumentaci jako v žalobě, s níž se krajský soud řádně a správně vypořádal. Dále doplňuje, že do 31. 12. 2014 byl stěžovateli přiznan úrok ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 - 47 (dále též „Kordárna“). Jelikož od 1. 1. 2015 upravuje úrok za zadržované daňové odpočty výslovně § 254a daňového řádu, aplikoval správce daně co do výše úrokové sazby v souladu s přechodným ustanovením v čl. VII, bodě 6 zákona č. 267/2014 Sb. uvedené ustanovení. Plná aplikace § 254a daňového řádu na případ stěžovatele by byla v rozporu se zásadou pravé retroaktivity. Úprava § 254a daňového řádu reagovala na požadavky judikatury SDEU. Ve vztahu k úrokové sazbě nicméně SDEU požaduje toliko, aby tato nebyla extrémně nepřiměřeně nízká, nikoliv pouze nízká. Ve vztahu k úrokové míře se nelze dovolat ani přímého účinku směrnice o DPH, neboť tato hodnotu úroku ze zadržovaného odpočtu neupravuje; není v tomto ohledu tedy dostatečně přesná a bezpodmínečná. Judikatura SDEU pak prozatím řešila pouze okamžik počátku běhu úroku ze zadržovaného odpočtu, nikoliv výši úrokové sazby. Úrok dle § 254a daňového řádu nelze srovnávat s úrokem z prodlení či s úrokem z vratitelného přeplatku, což dokládá systematika zákona i účel jednotlivých institutů. Tím je v případě úroku z prodlení motivace k řádnému a včasnému placení daní a v případě úroku z neoprávněného jednání zjednodušená náhrada škody. Úrok dle § 254a daňového řádu je nastaven tak, aby na straně správce daně nedocházelo k zbytečným průtahům a daňové subjekty naopak nemotivoval k záměrnému protahování kontrolního postupu. Sledovaným cílem je standardní zhodnocení peněz tak, jako by byly deponovány na bankovním účtu. Tento úrok však zdaleka neplní funkci paušalizované náhrady škody a v případě vzniku škody v důsledku zadržování daňového odpočtu je třeba její část přesahující kompenzaci dle § 254a nárokovat dle zákona č. 82/1998 Sb. Úrok z odpočtu má kompenzační funkci, nejedná se o úrok se sankčním charakterem. Navýšením úrokové sazby o 1 % zákonem č. 170/2017 Sb., vyšel zákonodárce vstříc daňovým subjektům, které v důsledku zadržení odpočtu nedisponují jinými volnými finančními prostředky, a současně u těchto subjektů minimalizoval množství sporů dle zákona č. 82/1998 Sb.

Nedeklaroval tímto krokem, že by předchozí výše úrokové sazby byla rozporná s komunitárním právem. Žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Pokud by shledal kasační stížnost důvodnou, navrhuje, aby byla položena předběžná otázka SDEU. V opačném případě by Nejvyšší správní soud jednal *ultra vires*.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] Mezi účastníky řízení vznikl spor o to, zda byl stěžovateli v souvislosti se zadržovaným nadměrným odpočtem na DPH za zdaňovací období prosinec 2013 přiznán za období od 1. 1. 2015 do 23. 5. 2016 úrok ve správné výši. Žalovaný při přiznání úroku vycházel z úrokové sazby stanovené v § 254a daňového řádu, ve znění zákona č. 267/2014 Sb., účinného od 1. 1. 2015 (úroková sazba 1,05 %). Dle stěžovatele je aplikovaná úroková sazba v rozporu s komunitárním právem, jak jej vyložil SDEU.

[8] Není přitom sporu o průběhu daňového řízení, které předcházelo podání námítky dle § 254a odst. 5 daňového řádu, tj. že správce daně vydal po provedeném postupu k odstranění pochybností (od 17. 2. 2014 do 26. 8. 2014) a navazující daňové kontrole (od 8. 12. 2014 do 11. 4. 2016) dne 10. 5. 2016 platební výměr na DPH za zdaňovací období prosinec 2013, jímž vyměřil stěžovateli nadměrný odpočet ve výši deklarované v daňovém přiznání. Vyměřený nadměrný odpočet byl dne 11. 5. 2016 zčásti převeden na úhradu jiné daňové povinnosti a ve zbývající části dne 23. 5. 2016 vyplacen na účet stěžovatele. K požadavku stěžovatele mu žalovaný přiznal úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu, a to ve výši 112 288,30 Kč. Přitom postupoval tak, že za dobu od 3. 4. 2014 do 31. 12. 2014 přiznal žalobci úrok, jehož výše se odvíjela od úrokové sazby stanovené v § 155 odst. 5 daňového řádu (14,05 %) a za dobu od 1. 1. 2015 do 23. 5. 2016 úrok, jehož výše se odvíjela od úrokové sazby stanovené v § 254a daňového řádu, ve znění zákona č. 267/2014 Sb., účinného od 1. 1. 2015.

[9] K problematice přiznání úroků z tzv. zadržovaných daňových odpočtů zaujal Nejvyšší správní soud ve věci Kordárna, následující stanovisko: „*Uplatní-li plátce DPH nárok na nadměrný odpočet (§ 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty) a částka odpovídající tomuto nároku je mu v důsledku prověřování oprávněnosti nároku vyplacena později než v době tří měsíců od skončení zdaňovacího období, za něž nárok na odpočet uplatnil, náleží plátcovi za období od počátku čtvrtého měsíce od skončení zdaňovacího období, za něž nárok uplatnil, do dne uhrazení nadměrného odpočtu plátcovi úrok z oprávněně uplatněné částky ve výši stanovené podle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.*“ K závěrům rozsudku Kordárna se Nejvyšší správní soud přihlásil v řadě svých dalších rozhodnutí (např. v rozsudcích ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 68/2013 - 46; ze dne 22. 4. 2015, č. j. 9 Afs 174/2014 - 61; ze dne 2. 7. 2015, č. j. 2 Afs 79/2015 - 36; ze dne 30. 9. 2015, č. j. 3 Afs 72/2015 - 47; ze dne 9. 12. 2015, č. j. 10 Afs 151/2015 - 27; ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 Afs 225/2015 - 72; ze dne 15. 12. 2016, č. j. 7 Afs 173/2016 - 26; ze dne 12. 1. 2017,

pokračování

č. j. 7 Afs 196/2016 - 33; ze dne 12. 1. 2017, č. j. 4 Afs 206/2016 - 32; nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Afs 51/2016 - 43); jejich správnost pak byla zcela potvrzena rozhodnutím SDEU ve věci C-120/15, Kozubek. Z postupu žalovaného v posuzované věci je ostatně zřejmé, že je mu citovaný rozsudek Kordárna dobře znám, neboť při přiznání úroků za období od 3. 4. 2014 do 31. 12. 2014 postupoval v souladu s ním.

[10] S účinností od 1. 1. 2015 nalezla předmětná problematika výslovné vyjádření v § 254a daňového řádu v podobě tzv. úroku z daňového odpočtu. Uvedené ustanovení bylo do daňového řádu včleněno zákonem č. 267/2014 Sb., dle jehož přechodných ustanovení (čl. VII, bod 6) platí, že *[b]yl-li postup k odstranění pochybností zahájen přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, považuje se takový postup pro účely § 254a zákona č. 280/2009 Sb. za zahájený dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*. Vyjma citovaného přechodného ustanovení zákon neobsahuje žádná jiná pravidla týkající se působnosti § 254a daňového řádu z hlediska jeho dopadů na již založené a trvající hmotněprávní nároky.

[11] Stěžovatelem uplatněné námitky směřují vůči tomu, že úroková sazba, kterou žalovaný na základě § 254a daňového řádu použil pro výpočet úroku, není v souladu s komunitárním právem. Stěžovatel tedy nevznesl žádné konkrétní výhrady vůči aplikaci samotného § 254a daňového řádu. Přesto zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda se nová právní úprava na posuzovanou věc vůbec uplatní. Jakkoliv totiž pro oblast správního soudnictví platí vázanost soudu žalobními body upravená v § 75 odst. 2 s. ř. s., dovodila judikatura určité výjimky, jimiž se soud i bez návrhu musí zabývat. Jednou z těchto výjimek je přitom případ, kdy správní orgán aplikoval na věc nepoužitelnou právní úpravu, musí-li ji s ohledem na související žalobní námitky přímo či nepřímo aplikovat sám soud. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, je použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, „*důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.*“

[12] Stěžovatel nepochybně vznesl právní výtky proti rozhodnutí žalovaného (i krajského soudu), jejichž podstatou je nesouhlas s výší úroku, jež mu byl přiznán za období od 1. 1. 2015 do 23. 5. 2016 právě na základě aplikace úrokové sazby upravené v § 254a daňového řádu. Přestože výslovně brojí pouze proti výši použité úrokové sazby, pristoupení k věcnému vypořádání jeho kasačních námitek ze strany Nejvyššího správního soudu by implicitně předpokládalo aprobaci postupu žalovaného podle § 254a daňového řádu. Kasační instance je proto nepochybně povinna si ve smyslu citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Afs 51/2007 - 87 učinit úsudek, jaké že právní předpisy jakožto „nosiče“ aplikovatelných právních norem jsou pro věc rozhodné. Nutno dodat, že ze stejných důvodů jako Nejvyšší správní soud byl již krajský soud povinen si takový úsudek učinit při vypořádávání žalobních bodů, neboť ty se v podstatných rysech obsahově shodovaly se stížními důvody.

[13] Otázkou časové působnosti § 254a daňového řádu se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017 - 23. Zde vyslovil, že: „*Podle*

ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ohledně práv či povinností zasahujících do hmotněprávní sféry daňového subjektu jsou orgány daňové správy vázány právními předpisy platnými v době vzniku daňového dluhu, zatímco řízení se zásadně řídí platnými a účinnými procesními předpisy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 – 105, publ. pod č. 1837/2009 Sb. NSS, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí na www.nssoud.cz). Pro úrok, jenž je třeba vnímat jako cenu finančních prostředků v čase, která je dána úrokovou mírou, je rozhodným právem právo účinné v době, kdy dluh vznikl a trvá (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 Afs 59/2010 – 143, publ. pod č. 2511/2012 Sb. NSS). V případě úroku z vratitelného přeplatku ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 – 34, ve znění opravného usnesení ze dne 5. 11. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 – 47, (známého též pod populárním názvem „Kordárna“), se stát dostává do prodlení dnem následujícím po uplynutí tříměsíční lhůty počínající běžet dnem následujícím po posledním dni příslušného zdaňovacího období, tj. v posuzovaném případě dne 1. 8. 2013 (a tedy před účinností zákona č. 267/2014 Sb.). Na tomto závěru ničeho nemění ani to, že přechodná ustanovení zákona č. 67/2014 Sb. zavádějí vůči probíhajícím postupům k odstranění pochybností nepravou retroaktivitu novely. Čl. VII bod 6) zákona č. 267/2014 Sb. stanoví, že „[b]yl-li postup k odstranění pochybností zahájen přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, považuje se takový postup pro účely § 254a zákona č. 280/2009 Sb. za zahájený dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“. V nyní posuzovaném případě byl však postup pro odstranění pochybností ukončen již dne 8. 10. 2013, ke dni nabytí účinnosti citované novely se tedy již nejednalo o probíhající postup pro odstranění pochybností, citovaná novela se na něj tudíž nevztahuje.“ Nyní rozhodující senát přitom neshledal důvod se od jeho závěrů odchýlit.

[14] Pro posuzovanou věc je stěžejní, že stát se dostal do prodlení s vyplacením zadržovaného nadměrného odpočtu ve smyslu rozsudku Kordárna dnem následujícím po uplynutí tříměsíční lhůty počínající běžet dnem následujícím po posledním dni příslušného zdaňovacího období, tj. 1. 4. 2014, a tedy před účinností novelizace daňového řádu provedené zákonem č. 267/2014 Sb. Před účinností uvedené novely byl nadto ukončen i postup k odstranění pochybností (dne 26. 8. 2014). Za těchto skutkových okolností a s přihlédnutím k výše uvedeným závěrům se v nyní posuzované věci § 254a daňového řádu neuplatní a žalovaný nepostupoval správně, pakliže na projednávanou věc toto ustanovení bez zákonné opory aplikoval. Jakkoliv zákonodárce přijetím zákona č. 267/2014 Sb. vyplnil ústavně nepřijatelnou „mezeru“ v procesní úpravě vyplácení nadměrného odpočtu, nijak neupravil vztah této nové výslovné pozitivní právní úpravy k pravidlům přiznávání úroků ze zadržovaného odpočtu nastaveným rozsudkem Kordárna. Jejich existence si přitom musel být s ohledem na to, že rozsudek Kordárna byl publikován několik měsíců před citovanou novelou daňového řádu za nemalé pozornosti ze strany odborné veřejnosti a mediálního zájmu, nepochybně vědom. Při absenci výslovné zákonné úpravy působnosti § 254a daňového řádu na již založené a trvající hmotněprávní nároky, je pak třeba vycházet z obecných pravidel tak, jak je vyložila judikatura Nejvyššího správního soudu (viz výše), a toto ustanovení aplikovat až na dluhy vzniklé po 1. 1. 2015, tj. na daňové odpočty, u nichž den rozhodný pro přiznání nároku na úrok (prodlení s vrácením odpočtu) nastal po uvedeném datu. Nastal-li tento den před 1. 1. 2015, náleží daňovému subjektu úrok ze zadržovaného odpočtu dle pravidel stanovených v rozsudku Kordárna (z důvodu absence příslušné pozitivní právní úpravy před přijetím zákona č. 267/2014 Sb.), a to za

pokračování

celou dobu trvání prodlení při prověřování oprávněnosti plátcem uplatněného nároku na odpočet.

[15] Z tohoto důvodu shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci jsou podmínky pro tento postup splněny, neboť žalovaný se dopustil stejného pochybení jako krajský soud. Pokud by byla věc vrácena krajskému soudu, neměl by jinou možnost, než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[16] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalovaného, rozhodl také o náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení proti žalovanému, který úspěch neměl.

[17] Náklady řízení o žalobě se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a dále z náhrady nákladů zastoupení za tři úkony zástupce stěžovatele: 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) podání žaloby, 3) účast na ústním jednání před krajským soudem. Za tyto úkony [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.] náleží odměna ve výši 3 100 Kč za jeden úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu], tj. 9 300 Kč. Stěžovatel má též právo na náhradu hotových výdajů jeho zástupce za tyto úkony ve výši 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), a dále na náhradu cestovních výdajů (§ 13 odst. 5 advokátního tarifu) a náhradu za promeškaný čas jeho zástupce v souvislosti s účastí na jednání před krajským soudem [§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu] ve výši 1 634 Kč. Celkem tedy odměna zástupce za řízení před krajským soudem činí 11 834 Kč. Zástupce stěžovatele v řízení před krajským soudem doložil, že je plátcem DPH, proto se odměna a náhrady hotových výdajů, cestovních výdajů a za promeškaný čas zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o 2 485 Kč. Celkem má tedy stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení o žalobě v částce 17 319 Kč.

[18] Náklady řízení o kasační stížnosti sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč a dále z náhrady nákladů zastoupení za dva úkony zástupce stěžovatele, kterými jsou převzetí zastoupení a podání kasační stížnosti. Za tyto úkony [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 3 100 Kč za jeden úkon. [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu], tj. 6 200 Kč.

Stěžovatel má též právo na náhradu hotových výdajů svého zástupce za tyto úkony ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna a náhrada hotových výdajů zástupce za řízení před Nejvyšším správním soudem činí 6 800 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o 1 428 Kč. Celkem má tedy stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce 13 228 Kč.

[19] Celkem stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 30 547 Kč včetně DPH. Žalovaný je povinen uhradit stěžovateli uvedenou částku ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu